

C. Broekmann.
15 - 4 - 1914

q K84 bokca

To smukke Viser.

-
1. Bergmandsbrunden.
 2. Skamlings Bunker.
-

Bodo.
F. Overvold's Forlag.
(Eftertryk forbydes).

Pris 25 Øre.

Bergmandsbruden.

1. Blandt nygne Klippefjelde,
midt i en vild Natur,
hvor Fosser i sin Bælde,
fra klippens steile Mur,
sig gjennem Dalen flynger
hen til de Falernes By,
hvor Hus til Hus sig flynger
i tette Klyngers Ly.

2. Hvor intet Træ du skuier,
og intet Græssiraa her,
hvor ingen Blomster luer
i broget Farveskjær.
Kun fugtig Taage spredes
sig over Engen her,
Diet forgjæves leder,
en Plante fins ei der.

3. Det var i Paaskfesten,
i Østen Solen steg,
og for dens Straaler næsten
den folde Taage veg.
Fra Kirken Bede-Sloffen
lød med sin vante Klang,
den kaldte Bergmands-Sloffen
til Andagt, Bon og Sang.

4. Nu nærmet sig en Skare
til Kirken sagtelig,
paa Skuldrene de bare
en Inglings blege Lig.
Man fandt ham dybt i Gruben
der længst indgjerdet var,
just nu i Morgenstunden,
derfra man hid ham bar.

5. Ifori en Bergmands Hoste,
i tette Folder lagt,
med Feislen ved sin Hoste,
i pyntet Hverdagssdragt,
man fandt ham dybt i Gruben
at slumre sødt og blid,
men Dragten var forældet
og af et gammelt Stil.

6. Paa Baaren bleg han hvilte
i Ungdoms fagre Baar,
en Læbe blegrød smilte,
som var han død igaar.
Men Haarets Løkker gule
sig ned ad Panden sneg,
just som de vilde sjule
at kinden var saa bleg.

7. Med et staar Mængden stille
med et bedrøvet Sind,
de flare Taarer trilled
ned ad dens brune Kind ;
af Medhynk Hjerter brænder,
skjøndt ingen før ham saa,
og ingen ham gjenfender
af de som rundtom staar.

8. Et hæsligt Skrig nu lyder,
en gammel graa Morlil,
sig gjennem Mængden bryder,
til Liget frem hun vil,
hun græder og hun synger,
i Diet Vanvid staar,
en vissen Krans hun slunger
omkring det gule Haar.

9. Ved Baaren ned hun knælte,
min Gisert, Hjertens Ven
med sagte Nøst hun meldte,
saa kom du dog igjen.
Jeg vidste nok du hentet,
din Brud min bedste Ven,
i mange Aar jeg ventet,
saa kom du dog igjen.

10. Hør Kirkeus Klokker ringer,
juart skal vort Bryllup staa,
saadan den monne ringe,
den Gang jeg sidst dig saa.
Og ser du ei jeg gjemte
den Raands, du flettet mig,
i femti Aar jeg gjemte,
min Gisert! den for dig.

Skamlings Bunker.

1. Langt herfra, hvor Hornet bølger over Engen,
og hvor Skoven i det fjerne træder frem,
dvæler Tanken ofte inderlig og gjerne
ved det kjære Sted som var mit Barndomshjem,
men et som mangler, trods Naturens Goder
derfor er Himlen ei saa lys som før,
thi jeg lænker og jeg savner tit min Moder,
før hun tog imod sin Dreng,
ved Hyttens Dør.

Kor: Se hvor Bølgen dæmpet iles, mens den sanker
Bøgeblade, i sin Tavn, der falder af,
Maanen kaster klart sit Lys paa Skamlings
bunker,
Skamlingsbunker de kjære, langt herfra.

2. Mange Aar er gaaen sidens jeg til Aaen
med min kjære lille Else vaudred ned,
Maanen straalest, Vandet røslede ved Floden
mens vi begge talte tyst om Kjærlighed.
Forlængst er Tiden svunden, da jeg dvæler
paa Kirkegaarden tit, med Sorg i Sind.
Bed Elsas Grav der faldt jeg ned og
knælet medens bitre Taarer
vædede min Kind.
